

Љ. Вукадиновић
ГВОЗДЕНА ПЕСНИЦА
Одлука је пала

(8)

Гастон је и даље гладио своју браду, дубоко замишљен. Мало по мало у њему се изграђивао један план и што је дуже размишљао о њему добијао све одређеније контуре, све правилнији облик. Његове црне очи севнуше од задовољства, али тај сјај исчезну у тренутку и немир му се разли по лицу. Колебао се да искаже овоју мисао. Подигао је руку, отворио уста, али ни реч не изиђе из њега. Милош га је радознало гледао. Схватио је да његов слуга има неки предлог, али се не усуђује да га изрекне. Зато га је охрабрио.

– Шта је, Гастоне, шта то кујеш у својој глави?... Хајде, изјасни се.

Али се Гастон још увек колебао. Најзад је прикупио сву своју смелост, прогутао је кнедлу, која му је стајала у грлу и муцајући превалио преко језика:

– Ја, ја знам једног менаџера, који би био исправан у сваком погледу. Милостиви господин би био с њим задовољан.

Милош је био нестрпљив.

– Зар још мислиш о боксу. Која је та бела врана?

Гастон се управио, покушао је да заузме важан став, да се испрси, али је одмах клонуо, оборио је главу и кријући поглед на ћилиму, промуцао:

– Ја, милостиви господине!

Милош га је забезекнуто погледао, а онда је почео да се смеје из свег гласа.

– Ти, Гастоне, ти!.. Ха, ха, ха!

А кад се мало повратио додао је:

– Па ти ниси менаџер.

Гастон је још увек збуњено цупкао с ноге на ногу. Подигао је поглед, па га опет спустио. Благо црвенило обојило је његове бледе образе.

– Нисам, милостиви господине, али могу да постанем. То није тешко, уплати се одређена сума, боксерском савезу и добије се лисанс. Ја имам довољно веза у боксерском свету, да бих наишао на тешкоће. Радили бисмо заједно. Ја бих закључивао мечеве, а ви бисте боксовали. То је мој план.

Милош је престао да се смеје. Гастонов план почео је да га занима. Идеја није била лоша. Разне препреке сметале су, међутим, за његов развој. Он је знао да Гастон изванредно зна бокс, да познаје све људе скупљене око разних рингова, у боксерским организацијама, између затегнутих конопаца. Ма да се никада није бавио менаџерством, Милош је био убеђен, да би Гастон могао да буде одличан менаџер, али да ли ће њих двојица успети да савладају све препреке и да се пробију до циља? Сви ће бити против њих. У почетку вероватно све ће ићи глатко, јер ће бити непримећени, али доцније, ако буде имао успеха, настојаће свим силама да их омету, да их онемогуће.

Гастон као да је погађао мисли свога господара.

– Претстојала би нам велика борба. Не само са Дипреом, већ и са осталима. Али ја сам спреман да се ухватим у коштац с целом том бандом. Ако пристанете упознаће они правога Гастона каквог га нису познавали! Поломићу им свима зубе...

Борбеност је у њему расла, очи му се сијале, песнице стезале док је наставио:

– Поломићу зубе, јакако!.. Мени не може нико да подвали, нико, јер их све познајем, знам како дишу, шта мисле, каквим се триковима служе. Нисам џабе оседео око боксерских рингова. Ако хоће борбу, ми ћемо је прихватити и удесићемо их пре последњег звука гонга...

У претсобљу је одјекнуло звонце. Гастон се намрштио што га неко прекида у тако важном тренутку, али није оклевао ниједног момента. Окренуо се хитро и крупним корацима отишао да отвори врата. Нешто доцније у собу је ушао Жан.

– Здраво. Мишел, како си?

Пријатељи су се срдечно руковали. Жан је сео на наслон једне фотеље и играјући се с ободом од шешира почео је да прича:

– Имам једну понуду за тебе, Мишел. Прими је, међутим, само у том случају ако заиста немаш ништа друго, јер не бих волео да те изгубим. Јутрос сам срео старог виконта де Рењија. Дашао је на неколико дана у Париз да подмлади своје старе кости, како он то воли да каже. Заправо то би био споредан разлог, а главни је да нађе управитеља свога замка, јер је стари управитељ, који је провео у његовој служби пола века, преминуо. Запитао ме да ли познајем неког младог човека, који би се примио тог позива. Помислих на тебе. Обрадовао се када је чуо да имам кандидата, јер би желео да што пре сврши ту пословну ствар, како би имао што више слободног времена. Договорили смо се да вечерамо заједно.

– А где је тај замак? – интересовао се Жан.

– То је баш оно што ми се не свиђа, далеко је од Париза, толико далеко, да бих те сасвим изгубио. Стари виконт има велико имање и ти би имао толико много посла, да не би могао ни да помишљаш на какав пут.

Милош је немарно пришао бифеу и почео да барата између боца. Наливајући неки зелени напиток у малу кристалну чашицу и пружајући је свом пријатељу рекао је:

– И ја имам једну комбинацију. То је, уствари, Гастонов план. Смео и авантуристички и зато почиње да ми се свиђа. Замисли, Гастон ми предлаже да ми буде менаџер.

– Шта кажеш?! – запрепастио се Жан.

– Да, да ми буде менаџер. Извадио би лисанс и уписао би се у менаџере. Спреман је да се ухвати у коштац са свима који нам се буду испречили на путу. Његова борбеност ме је задивила. Шта ти кажеш о томе?

– Чекај мало да се приберем од чуда. То је заиста смела комбинација, али, искрено да ти кажем и мени се свиђа. Да сам на твом месту, ја бих је прихватио. Треба, међутим, да знаш да те очекује страховита борба, борба какву и не слутиш, наравно, у случају да, успеш да се прочујеш. С моје стране могу да ти обећам сву потпору коју је један новинар у стању да пружи. Шта више, спреман сам да вам приступим и да се и сам ухватим у коштац са боговима боксерског ринга. Милош му је пришао и ставио му руку на раме.

– Лепо је од тебе, Жане, што ми у свакој ситуацији пружаш руку. Твоја помоћ је много већа него што ти претпостављаш.

Овако удружени могли бисмо заиста да прихватимо сваку борбу. Када би све ишло једноставно не би ме интересовало и радије бих се завукао у неку прашњиву канцеларију. Али борба ме привлачи. Гастон је искусан и ретко добар стручњак, а привржен ми је толико, да се у сваком погледу могу ослонити на њега. Твоја потпора у штампи је јако оружје у нашим рукама. А ја ћу са своје стране уложити све своје знање и сву снагу да нешто постигнем на рингу. Ако успем то ће бити заслуга свију нас.

– Дакле, решио си се? — питао је Жан.

– Јесам и то коначно.

Милош је притиснуо на звонце и већ у следећем тренутку Гастон се указао на вратима. Стајао је непомичан очекујући наредбу.

– Гастоне, боцу секта.

Нечујно и брзо Гастон је донео боцу шампањца и две чаше.

– Још једну чашу, Гастоне.

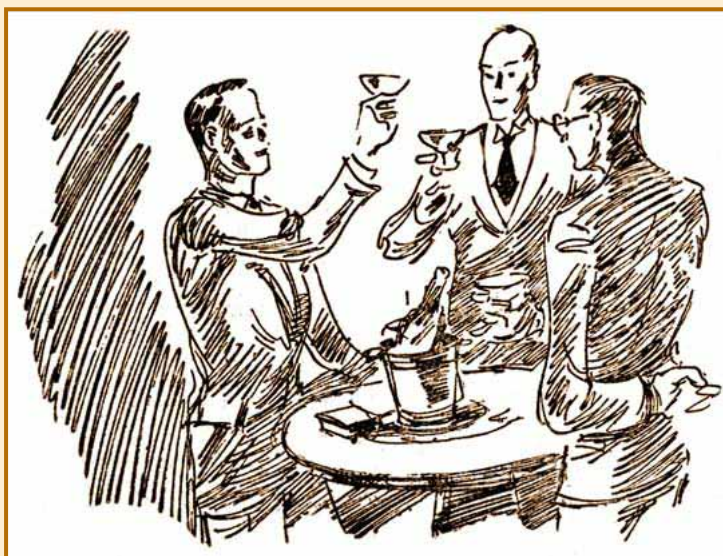
Слуга се тргнуо изненађен. али ништа није рекао. На дати знак напунио је чаше пену-шавом течношћу.

– Драги моји сарадници, – наздравио је Милош дижући чашу, – пијмо за успех нашега плана, за остварење циља, који смо себи поставили.

Гастон је промуцао:

– Гггггосподине, ммилостиви господине, зар сте се одлучили?

– Јесам, стари мој Гастоне. Отсада си ти мој менаџер и зато нећу више да чујем о никаквом милостивом господину и сличним титулама. Ја сам за тебе просто Мишел. Куцнимо се, дакле, као симбол нашег чврстог пријатељства и заједничке сарадње на тешкоме подухвату кога смо се латили с вером да ћемо истрајати до краја.

Одјекнуо је звонак звук стакла. Три чаше искапљене су на душак.

– Већ замшиљам свој нови чланак: Мишел Ристић – нова боксерска звезда...

– Стој, – умешао се Милош. – никако. Не мислим да боксујем под својим правим именом. Измислићемо неко спортско име. Кратко али звучно.

Жан се насмејао и бацио се у фотељу. Запалио је цигарету и замислио се.

– Мишел. Мишел... Реније!.. Не, не ваља Дугачко је...

– Мишел Ланглен. – предложио је Гастон, али је Жан махнуо руком смешећи се.

– Мислиће сви да си рођак Сизане Ланглен. Њени рођаци досађивали би ти, – додао је с хумором.

Измишљали су разна имена и одбацивали их уз разне коментаре.

Жан је узвикнуо:

– Нашао сам: Мишел Крише!

Скочио је из фотеље и победоносно погледао око себе.

– Мишел Крише, – понављао је Милош лагано, а затим је задовољно климнуо главом.

– Не звучи рђаво.

– Не звучи рђаво, – дурио се Жан. Звучи као музика. Као да си филмски глумац, а не боксер. Кроз шест месеци то име постаће славно. Изговараће се са заносом. Скоро побожно...

– Де, де, не претеруј, – умиривао га је Милош – Дакле, отада се зовем Мишел Крише. Требаће ми времена да се навикнем на ново име.

Ишао је по соби и понављао ново име, док су остали чинили то исто, тако да је соба одјекивала од звукова и њиховог гласа. Борбеног и победоносног.

ГЛАВА ПЕТА

За сто франака шест рунди

Крупну промену у свом животу Милош је примио мирно и без великог узбуђења. Разлика је ипак постојала. Она се осећала на сваком кораку, у сваком његовом покрету, наслућивала се у ваздуху. Мада се његов живот није много разликовао од пређашњег, ипак није био исти. Онај пређашњи, ма да је био садржајан, није имао тако блиски, одређен циљ. Био је безбрижан, весео, бучан, без обавеза. Циљ који је себи поставио наметао је бриге, дужности и обавезе. Он је дао смисао животу, повео га одређеним правцем, покренуо цело његово биће на напоран и систематски рад.

Промене су биле толико ситне, да се скоро нису ни запажале. Милош се повукао и није излазио више увече. Повлачио се рано на одмор и устајао је у зору свеж, добро испаван, снажан. Врата од малог бифеа у соби за рад нису се више отварала. Кључ је лежао немарно бачен, у фијоци писаћег стола. По некад би га узимао Гастон да послужи Жана каквим добрим напитком, којом приликом би се и сам освежио, али је Мишел увек одбијао да учествује с њима у том задовољству.

Он је био један од оних људи који се ретко одричу својих навика, али када то једном учине онда се строго придржавају својих начела. Његова чврста воља односила је победу над свим искушењима. Мада му по која чашица освежавајућег напитка не би шкодила, он се лишавао својих најмилијих аперитива лака срца, решен на свако одрицање које би могло да допринесе остварењу постављеног циља. Људи тако чврстог карактера ретки су и зато има толико невоље по свету.

Болесник који пати, рецимо, од стомака имао би срећнији живот, када би се придржавао савета лекара. Он се одриче омиљених јела само онда док осећа болове, док га болест опомиње на то, а чим болови умину и стање се привидно поправи, он заборавља на све савете и упутства и гута с највећим задовољством све оно што је забрањено, што шкоди његовом организму, надражује оболело место и изазива болове, јаче и опасније него што су раније били. Када се болест понавља грди лекаре, говори да ништа не знају, губи веру у медицину и почиње да мрзи цео свет. И то све само због тога што нема довољно чврсту вољу да у датом тренутку не подлегне искушењу. Обично се сматра да ситнице не играју велику улогу, а баш је обратно у таквим случајевима, када једна ситница изазива другу, а ова опет трећу, а све скупљене заједно изазивају катастрофу, која наилази силовито, брзо, а да се не зна како је уопште дошло до ње!

(Наставиће се)

Lj. Vukadinović
GVOZDENA PESNICA
Odluka je pala

(8)

Gaston je i dalje gladio svoju bradu, duboko zamišljen. Malo po malo u njemu se izgrađivao jedan plan i što je duže razmišljao o njemu dobijao sve određenije konture, sve pravilniji oblik. Njegove crne oči sevnuše od zadovoljstva, ali taj sjaj isčeznu u trenutku i nemir mu se razli po licu. Kolebao se da iskaže ovoju misao. Podigao je ruku, otvorio usta, ali ni reč ne iziđe iz njega. Miloš ga je radoznalo gledao. Shvatio je da njegov sluga ima neki predlog, ali se ne usuđuje da ga izrekne. Zato ga je ohrabrio.

– Šta je, Gastone, šta to kuješ u svojoj glavi?... Hajde, izjasni se.

Ali se Gaston još uvek kolebao. Najzad je prikupio svu svoju smelost, progutao je knedlu, koja mu je stajala u grlu i mucajući prevalio preko jezika:

– Ja, ja znam jednog menadžera, koji bi bio ispravan u svakom pogledu. Milostivi gospodin bi bio s njim zadovoljan.

Miloš je bio nestrpljiv.

– Zar još misliš o boksu. Koja je ta bela vrana?

Gaston se upravio, pokušao je da zauzme važan stav, da se isprsi, ali je odmah klonuo, oborio je glavu i krijući pogled na ćilimu, promucao:

– Ja, milostivi gospodine!

Miloš ga je zabezeknuto pogledao, a onda je počeo da se smeje iz sveg glasa.

– Ti, Gastone, ti!.. Ha, ha, ha!

A kad se malo povratio dodao je:

– Pa ti nisi menadžer.

Gaston je još uvek zbunjeno cupkao s noge na nogu. Podigao je pogled, pa ga opet spustio. Blago crvenilo obojilo je njegove blede obraze.

– Nisam, milostivi gospodine, ali mogu da postanem. To nije teško, uplati se određena suma, boksterskom savezu i dobije se lisans. Ja imam dovoljno veza u boksterskom svetu, da bih naišao na teškoće. Radili bismo zajedno. Ja bih zaključivao mečeve, a vi biste boksovali. To je moj plan.

Miloš je prestao da se smeje. Gastonov plan počeo je da ga zanima. Ideja nije bila loša. Razne prepreke smetale su, međutim, za njegov razvoj. On je znao da Gaston izvanredno zna boks, da poznaje sve ljude skupljene oko paznih ringova, u boksterskim organizacijama, između zategnutih konopaca. Ma da se nikada nije bavio menadžerstvom, Miloš je bio ubeđen, da bi Gaston mogao da bude odličan menadžer, ali da li će njih dvojica uspeti da savladaju sve prepreke i da se probiju do cilja? Svi će biti protiv njih. U početku verovatno sve će ići glatko, jer će biti neprimećeni, ali docnije, ako bude imao uspeha, nastojaće svim silama da ih ometu, da ih onemoguće.

Gaston kao da je pogađao misli svoga gospodara.

– Pretstojala bi nam velika borba. Ne samo sa Dipreom, već i sa ostalima. Ali ja sam spreman da se uhvatim u koštac s celom tom bandom. Ako pristanete upoznaćete oni pravoga Gastona kakvog ga nisu poznavali! Polomiću im svima zube...

Borbenost je u njemu rasla, oči mu se sijale, pesnice stezale dok je nastavio:

– Polomiću zube, jakako!.. Meni ne može niko da podvali, niko, jer ih sve poznajem, znam kako dišu, šta misle, kakvim se trikovima služe. Nisam džabe osedeo oko boksterskih ringova. Ako xoće borbu, mi ćemo je prihvatiti i udesićemo ih pre poslednjeg zvuka gonga...

U pretsoblju je odjeknulo zvonce. Gaston se namrštio što ga neko prekida u tako važnom trenutku, ali nije oklevao nijednog momenta. Okrenuo se hitro i krupnim koracima otišao da otvori vrata. Nešto docnije u sobu je ušao Žan.

– Zdravo. Mišel, kako si?

Prijatelji su se srdačno rukovali. Žan je seo na naslon jedne fotelje i igrajući se s obodom od šešira počeo je da priča:

– Imam jednu ponudu za tebe, Mišel. Primi je, međutim, samo u tom slučaju ako zaista nemaš ništa drugo, jer ne bih voleo da te izgubim. Jutros sam sreo starog vikonta de Renjija. Dašao je na nekoliko dana u Pariz da podmladi svoje stare kosti, kako on to voli da kaže. Zapravo to bi bio sporedan razlog, a glavni je da nađe upravitelja svoga zamka, jer je stari upravitelj, koji je proveo u njegovoj službi pola veka, preminuo. Zapitao me da li poznajem nekog mladog čoveka, koji bi se primio tog poziva. Pomislih na tebe. Obradovao se kada je čuo da imam kandidata, jer bi želeo da što pre svrši tu poslovnu stvar, kako bi imao što više slobodnog vremena. Dogovorili smo se da večeramo zajedno.

– A gde je taj zamak? – interesovao se Žan.

– To je baš ono što mi se ne sviđa, daleko je od Pariza, toliko daleko, da bih te sasvim izgubio. Stari vikont ima veliko imanje i ti bi imao toliko mnogo posla, da ne bi mogao ni da pomišljaš na kakav put.

Miloš je nemarno prišao bifeu i počeo da barata između boca. Nalivajući neki zeleni napitak u malu kristalnu čašicu i pružajući je svom prijatelju rekao je:

– I ja imam jednu kombinaciju. To je, ustvari, Gastonov plan. Smeo i avanturistički i zato počinje da mi se sviđa. Zamisli, Gaston mi predlaže da mi bude menadžer.

– Šta kažeš?! – zaprepastio se Žan.

– Da, da mi bude menadžer. Izvadio bi lisans i upisao bi se u menadžere. Spreman je da se uhvati u koštac sa svima koji nam se budu isprečili na putu. Njegova borbenost me je zadivila. Šta ti kažeš o tome?

– Čekaj malo da se priberem od čuda. To je zaista smela kombinacija, ali, iskreno da ti kažem i meni se sviđa. Da sam na tvom mestu, ja bih je prihvatio. Treba, međutim, da znaš da te očekuje strahovita borba, borba kakvu i ne slutiš, naravno, u slučaju da, uspeš da se pročuješ. S moje strane mogu da ti obećam svu potporu koju je jedan novinar u stanju da pruži. Šta više, spreman sam da vam pristupim i da se i sam uhvatim u koštac sa bogovima boksterskog ringa. Miloš mu je prišao i stavio mu ruku na rame.

– Lepo je od tebe, Žane, što mi u svakoj situaciji pružaš ruku. Tvoja pomoć je mnogo veća nego što ti pretpostavljaš.

Ovako udruženi mogli bismo zaista da prihvatimo svaku borbu. Kada bi sve išlo jednostavno ne bi me interesovalo i radije bih se zavukao u neku prašnjivu kancelariju. Ali borba me privlači. Gaston je iskusan i retko dobar stručnjak, a privržen mi je toliko, da se u svakom pogledu mogu osloniti na njega.

Tvoja potpora u štampi je jako oružje u našim rukama. A ja ćy sa svoje strane uložiti sve svoje znanje i svu snagu da nešto postignem na ringu. Ako uspem to će biti zasluga sviju nas.

– Dakle, rešio si se? — pitao je Žan.

– Jesam i to konačno.

Miloš je pritisnuo na zvonce i već u sledećem trenutku Gaston se ukazao na vratima. Stajao je nepomičan očekujući naredbu.

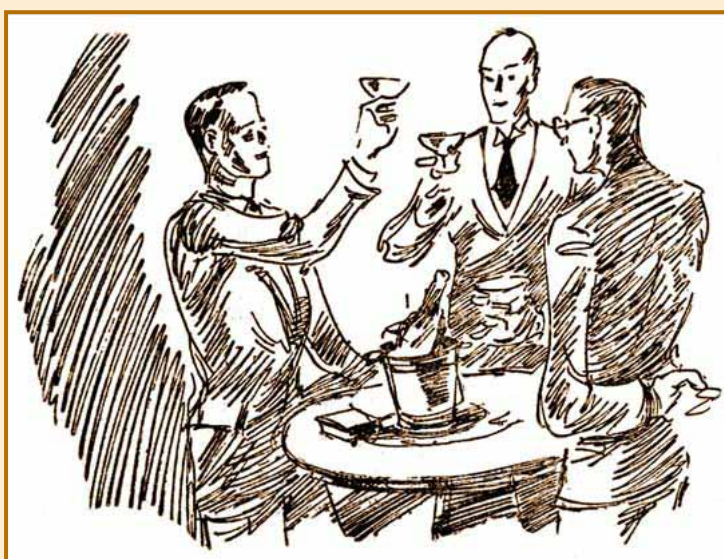
– Gastone, bocu sekta. Nečujno i brzo Gaston je doneo bocu šampanjca i dve čaše.

– Još jednu čašu, Gastone. Sluga se trgnuo iznenađen. ali ništa nije rekao. Na dati znak napunio je čaše penu-šavom tečnošću.

– Dragi moji saradnici, – nazdravio je Miloš dižući čašu, – pijmo za uspeh našega plana, za ostvarenje cilja, koji smo sebi postavili.

Gaston je promucao:

– Gggggospodine, mmmilostivi gospodine, zap ste se odlučili?

– Jesam, stari moj Gastone. Otsada si ti moj menadžer i zato neću više da čujem o nikakvom milostivom gospodinu i sličnim titulama. Ja sam za tebe prosto Mišel. Kucnimo se, dakle, kao simbol našeg čvrstog prijateljstva i zajedničke saradnje na teškome poduhvatu koga smo se latili s verom da ćemo istrajati do kraja.

Odjeknuo je zvonak zvuk stakla. Tri čaše iskapljene su na dušak.

– Već zamšiljam svoj novi članak: Mišel Ristić – nova boksterska zvezda...

– Stoj, – umešao se Miloš. – nikako. He mislim da boksum pod svojim pravim imenom. Izmislićemo neko sportsko ime. Kratko ali zvučno.

Žan se nasmejao i bacio se u fotelju. Zapalio je cigaretu i zamislio se.

– Mišel. Mišel... Renije!.. He, ne valja Dugačko je...

– Mišel Langlen. – predložio je Gaston, ali je Žan mahnuo rukom smešeći se.

– Misliće svi da si rođak Sizane Langlen. Njeni rođaci dosađivali bi ti, – dodao je s humorom.

Izmišljali su razna imena i odbacivali ih uz razne komentare.

Žan je uzviknuo:

– Našao sam: Mišel Kriše!

Skočio je iz fotelje i pobedonosno pogledao oko sebe.

– Mišel Kriše, – ponavljao je Miloš lagano, a zatim je zadovoljno klimnuo glavom.

– Ne zvuči rđavo.

– Ne zvuči rđavo, – durio se Žan. Zvuči kao muzika. Kao da si filmski glumac, a ne bokser. Kroz šest meseci to ime postaće slavno. Izgovaraće se sa zanosom. Skoro pobožno...

– De, de, ne preteruj, – umirivao ga je Miloš – Dakle, otsada se zovem Mišel Kriše. Trebaće mi vremena da se naviknem na novo ime.

Išao je po sobi i ponavljao novo ime, dok su ostali činili to isto, tako da je soba odjekivala od zvukova i njihovog glasa. Borbenog i pobedonosnog.

GLAVA PETA

Za sto franaka šest rundi

Krupnu promenu u svom životu Miloš je primio mirno i bez velikog uzbuđenja. Razlika je ipak postojala. Ona se osećala na svakom koraku, u svakom njegovom pokretu, naslućivala se u vazduhu. Mada se njegov život nije mnogo razlikovao od predašnjeg, ipak nije bio isti. Onaj predašnji, ma da je bio sadržajan, nije imao tako bliski, određen cilj. Bio je bezbrižan, veseo, bučan, bez obaveza. Cilj koji je sebi postavio nametao je brige, dužnosti i obaveze. On je dao smisao životu, poveo ga određenim pravcem, pokrenuo celo njegovo biće na naporan i sistematski rad.

Promene su bile toliko sitne, da se skoro nisu ni zapažale. Miloš se povukao i nije izlazio više uveče. Povlačio se rano na odmor i ustajao je u zoru svež, dobro ispavan, snažan. Vrata od malog bifea u sobi za rad nisu se više otvarala. Ključ je ležao nemarno bačen, u fijoci pisaćeg stola. Po nekad bi ga uzimao Gaston da posluži Žana kakvim dobrim napitkom, kojom prilikom bi se i sam osvežio, ali je Mišel uvek odbijao da učestvuje s njima u tom zadovoljstvu.

On je bio jedan od onih ljudi koji se retko odriču svojih navika, ali kada to jednom učine onda se strogo pridržavaju svojih načela. Njegova čvrsta volja odnosila je pobedu nad svim iskušenjima. Mada mu po koja čašica osvežavajućeg napitka ne bi škodila, on se lišavao svojih najmilijih aperitiva laka srca, rešen na svako odricanje koje bi moglo da doprinese ostvarenju postavljenog cilja. Ljudi tako čvrstog karaktera retki su i zato ima toliko nevolje po svetu.

Bolesnik koji pati, recimo, od stomaka imao bi srećniji život, kada bi se pridržavao saveta lekara. On se odriče omiljenih jela samo onda dok oseća bolove, dok ga bolest opominje na to, a čim bolovi uminu i stanje se prividno popravi, on zaboravlja na sve savete i uputstva i guta s najvećim zadovoljstvom sve ono što je zabranjeno, što škodi njegovom organizmu, nadražuje obolelo mesto i izaziva bolove, jače i opasnije nego što su ranije bili. Kada se bolest ponavlja grdi lekare, govori da ništa ne znaju, gubi veru u medicinu i počinje da mrzi ceo svet. I to sve samo zbog toga što nema dovoljno čvrstu volju da u datom trenutku ne podleigne iskušenju. Obično se smatra da sitnice ne igraju veliku ulogu, a baš je obratno u takvim slučajevima, kada jedna sitnica izaziva drugu, a ova opet treću, a sve skupljene zajedno izazivaju katastrofu, koja nailazi silovito, brzo, a da se ne zna kako je uopšte došlo do nje!

(Nastaviće se)